

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: CA-1T/136/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5321010489
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Mravec
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2024:5321010489.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina samosudcom JUDr. Michalom Mravcom v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24.09.2024 v Čadci, takto

rozhodol:

Obžalovaný A. B. D. E. F. C. B. F., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom G., H. XXX, okr. C.,

je vinný, že

ako otec I. B., nar. XX.XX.XXXX a maloletej I. B., nar. XX.XX.XXXX, ktorá bola zverená do výchovy a starostlivosti svojej matky J. B., bývajúcej spolu s deťmi v obci K. L. B. C. XXX, M.. C., si úmyselne riadne neplnil svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť vo vzťahu k synovi I. v období od decembra 2020 do mája 2021 a vo vzťahu k dcére I. od decembra 2020 najmenej do podania obžaloby vo výške určenej právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Čadci pod sp. zn. 9P/39/2019 zo dňa 04.02.2020, a to prispievať na syna I. sumou 200,- € mesačne a na dcéru I. sumou 200,- € mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred, pričom uvedeného konania sa dopustil napriek tomu, že bol právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu Čadca sp. zn. 1T 111/2020 zo dňa 13.10.2020 uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, čím takto na výživnom dlhuje k rukám I. B. sumu 1.200,- € a k rukám J. B. sumu najmenej 2.600,- €, pričom v dobe, keď neplatil výživné, bol nezamestnaný, neprejavil skutočný záujem sa zamestnať, nezaevidoval sa ako uchádzač o zamestnanie na príslušnom úrade práce, hoci vedel, že má vyživovaciu povinnosť,

najmenej dva mesiace v období dvoch rokov si neplnil úmyselne zákonnú povinnosť vyživovať iného a čin spáchal, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

tým spáchal

prečin: zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona účinného od 06.08.2024.

Za to mu ukladá

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. I/, § 38 ods. 2 Tr. zák. účinného od 06.08.2024 trest odňatia slobody vo výmere 15 /pätnásť/ mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. účinného od 06.08.2024 sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody z a r a d u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ō v o d n e n i e :

Dňa 27.12.2021 bola súdu doručená obžaloba na obž. A. B. pre skutok právne kvalifikovaný obžalobou ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaný podľa § 257 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku po osobitnom poučení, že vyhlásenie o vine je neodvolateľné a nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe.

Súd podľa § 257 ods. 7 Tr. por. súd vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku prijal.

Nakoľko súd vyhlásenie obžalovaného prijal, dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, nevykonával a vykonal dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Súd rozsudkom zo dňa 30.06.2023, č.k. CA-1T/136/2021 – 139 uznal obžalovaného vinným zo skutku podľa obžaloby, ktorý upravil tak, že zvýšil sumu zameškaného výživného za obdobie od decembra 2020 do 30.06.2023 vo vzťahu k dcére I. B..

Na základe odvolania obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. CA-1T/136/2021 zo dňa 30.06.2023 krajský súd Žilina uznesením sp. zn. 3To/109/2023 z 15.02.2024 napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. zrušil a uložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Okresný súd po zrušení pôvodného rozsudku vykonal hlavné pojednávanie odznova, súc viazaný právnym názorom nariadeného súdu vykonal všetky úkony a doplnenia, vykonanie ktorých odvolací súd prikázal.

Súd dospel k jednoznačnému záveru, že obžalovaný A. B. sa dopustil skutku, ktorý mu kladie za vinu obžaloba. Obžalovaný pred súdom urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku a súd na základe dôkazov nachádzajúcich sa v spisovom materiáli nemal pochybnosť o vine obžalovaného. Na základe uvedeného pri uznaní viny súd vychádzal okrem priznania skutku obžalovaným na hlavnom pojednávaní a vykonaných listinných dôkazov, aj z dôkazov vykonaných v prípravnom konaní.

Obžalovaný po tom, ako súd prijal vyhlásenie o vine uviedol, že sa cíti vinný. Je schopný uhradiť zameškané výživné do dvoch mesiacov. Bol zamestnaný do decembra, od vtedy je nezamestnaný, peniaze si požičia. Od januára 2022 nezaplatil na výživnom nič. Asi rok pracoval v Ostrave u I. I.. Mal príjem 600 – 700,- €. Pracoval tam do decembra 2022. Pracovný pomer ukončili po vzájomnej dohode. Následne pracoval 2 mesiace u N. C.. Bol zvärač. Nevyplatil ho za vykonanú prácu. Teraz pracuje u pána O. N. z B., pracuje na dohodu, je tam necelý mesiac, výplatu ešte nedostal. Na úrade práce nebol vedený. Býva s priateľkou P. H.. Má výdavky na bývanie a domácnosť. Bývajú v dome. Priateľka je zamestnaná. S deťmi sa nestretáva. Posledný rok im nič nekupoval. PN od januára 2022 nebol. Zameškané výživné nezaplatil. Pracuje na dohodu, jeho príjem predstavuje 700,-€ mesačne

Súd postupom podľa § 269 Tr. por. prečítal listinné dôkazy súvisiace s výrokom o treste:

Trestným rozkazom Okresného súdu Čadca zo dňa 13.10.2020 sp. zn. 1T/111/2020, právoplatným dňa 10.12.2020, bol obžalovaný A. B. právoplatne uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, ktorého výkon mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky.

Podľa odpisu z registra trestov GP SR (č.l. 81) obžalovaný bol dvakrát právoplatne odsúdený, v oboch prípadoch pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., naposledy trestným rozkazom Okresného súdu Čadca zo dňa 13.10.2020 sp. zn. 1T/111/2020 na trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, ktorého výkon mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky (do 11.12.2023).

Zo správy o povesti vyplýva, že obžalovaný pre priestupok v meste Turzovka trestaný nebol, neboli doručené žiadne oznámenia, ktoré by boli priestupkového charakteru.

Súd po vykonanom dokazovaní vyhodnotil všetky dôkazy jednotlivo i súhrnne v zmysle ustanovenia § 2 ods. 6 Tr. por. a dospel k jednoznačnému záveru, že skutok uvedený vo výroku rozsudku kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. sa stal, že ho spáchal obžalovaný A. B. a že boli splnené všetky podmienky na vyvodenie trestnej zodpovednosti voči obžalovanému.

Podľa názoru súdu obžalovaný svojim konaním uvedeným vo výroku o vine naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák.

Prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. spácha ten kto najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nedbanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať iného c) hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatichtyroch mesiacoch za taký čin odsúdený alebo z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký čin prepustený..

Súd ako predbežnú otázku posudzoval prípadné osvedčenie sa obžalovaného vo veci Okresného súdu Žilina sp. zn. CA-1T/111/2020 (predtým Okresný súd Čadca, sp. zn. 1T/111/2020), pričom je zrejmé, že obžalovaný sa v danej veci neosvedčil a zákonná fikcia neodsúdenia nastane až 11.12.2025 (§ 50 ods. 6 Tr. zák.)

K výroku o treste

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu – rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom – potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a.

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

V konaní mal súd preukázané jednu poľahčujúcu okolnosť a to podľa § 36 písm. l) Tr. zák. (priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval), priťažujúce okolnosti súd zistené nemal.

Obžalovaný A. B. bol doteraz 2-krát súdom potrestaný, v obidvoch prípadoch pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák.

Záver o tom, či nie je nádej, žeby páchatel'a bolo možné napraviť trestom nespojeným s odňatím slobody je právnou otázkou, ktorej riešenie patrí do výlučnej právomoci súdu.

Zákonodarca nedefinuje pojem ochrana spoločnosti (§ 34 ods. 1 Tr. zák.), ani pojem účinná ochrana spoločnosti (§ 47 ods. 1 písm. b) Tr. zák.) a ani rozdiel medzi týmito pojmi. Práve tu je priestor pre voľné hodnotenie dôkazov jednotlivo i v ich súhrne súdom a pre individuálne úvahy o účele trestu za spáchaný skutok a o páchatel'ovi, ktorému má byť trest ukladaný, na jednej strane a o záujme spoločnosti na ochrane pred trestnými činmi a ich páchatel'mi na strane druhej. Nemožno opomenúť ani ďalšie skutočnosti, ktoré majú význam pre trestné sankcie, a to predovšetkým zásadu humánnosti a rešpektovania ľudskej dôstojnosti, ako aj pojem proporcionality, ktorý treba spojiť

s pojmom spravodlivej rovnováhy medzi všeobecnými záujmami spoločnosti a ochranou základných práv jednotlivca. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov nemožno tiež opomínať ich účel a zmysel, ktorý nie je možné hľadať len v slovách a vetách toho ktorého predpisu, ale najmä vo všadeprítomných relevantných právnych princípoch uznávaných demokratickými právnymi štátmi, medzi ktoré sa zaraďuje aj Slovenská republika.

Analógia pri aplikácii Trestného zákona je neprípustná v zmysle rozširovania podmienok trestnosti činu nad rámec zákona. V iných smeroch je prípustná, ak v prospech páchatel'a odstraňuje medzeru v zákone a zodpovedá zmyslu a významu riešenej otázky vo vzťahu k analogicky použitému ustanoveniu.

Súd teda v prípade vyhlásenia viny obžalovaným na hlavnom pojednávaní môže mimoriadne znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. (po prijatí takeého vyhlásenia súdom), keďže páchatel'a (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bol akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Dôvodom použitia analógie je podmienenosť mimoriadneho zníženia trestu oboma procesnými úpravami na rovnakom princípe, ktorý umožňuje obžalovanému vzdať sa dokazovania na hlavnom pojednávaní. Kým v prípade dohody o vine a treste môže takto obvinený získať mimoriadne znížený trest už na základe samotnej dohody, ktorú v opačnom prípade nemusí uzavrieť a v prípade neschválenia dohody súdom sa obvinený vracia do štandardného režimu dokazovania viny v súdnom konaní, v prípade vyhlásenia o vine a jeho prijatie súdom nastanú účinky v zmysle § 257 ods. 5 a ods. 8 Tr. por. To znamená neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne a navyše, keďže tu ide o príslušnú časť rozhodnutia súdu prvého stupňa, dovolanie môže podať len minister spravodlivosti (pozri R 12/2017).

Je potom namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine, prípadne rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu, mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého pre obžalovaného priaznivého rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je ešte dôvodnejšia. Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na kompletné súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu.

Súd však dáva do pozornosti obhajoby, že zníženie dolnej hranice trestnej sadzby pri vyhlásení viny obžalovaným nie je povinnosťou súdu, ale iba možnosťou. Obžalovaný tak nemá automaticky právo na mimoriadne zníženie trestu, je to možnosť, ktorú ponúka Trestný zákon súdu, treba však pri ukladaní trestu a možnosti mimoriadneho zníženia trestu prihliadať aj na spôsob spáchania trestného činu. Trest sa ukladá s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchatel'a a jeho pomery.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

Relevantnými faktormi pri ukladaní trestu sú: spôsob spáchania skutku, postoj k dodržiavaniu spoločenských noriem a teda aj spôsob vedenia života. Premietnuté na vec obžalovaného A. B., boli zo strany súdu vyššie naznačené faktory zohľadnené, pričom zvlášť bol kladený dôraz na posúdenie záznamov v registri restov, ktoré jednoznačne prispievajú k zhodnoteniu osoby obvineného a javia sa významnými v nadväznosti na posúdenie správania a konania obvineného nielen pred spáchaním skutku. Teda súd prihliadal najmä na jeho trestnú minulosť, keď už v minulosti, ako bolo vyššie uvedené, obžalovaný bol doposiaľ dvakrát súdne trestaný, v oboch prípadoch pre prečin zanedbania povinnej výživy. Skutok spáchal v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia.

Súd uložil obžalovanému A. B. trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov, ktorý považuje súd za dostatočný z hľadiska individuálnej aj generálnej prevencie; takýto trest podľa názoru súdu aj v plnej miere odzrkadľuje stupeň nebezpečnosti spáchaného prečinu pre spoločnosť, ako aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného.

Súd poukazuje, že obžalovaný bol doposiaľ dvakrát uznaný vinným z rovnakého prečinu, ako bol prejednávaný v tejto veci a ani tresty nespojené s odňatím slobody nemali na obžalovaného výchovný účinok a ani hrozba premeny podmienene odloženého trestu odňatia slobody z hľadiska individuálnej prevencie nemala na obžalovaného výchovný vplyv a svoju vyživovaciu povinnosť neplnil aj napriek tomu, že mal príjem, z ktorého mohol výživné uhrádzať aspoň z časti.

Taktiež súd dáva do pozornosti, že obžalovanému bol poskytnutý dostatočne dlhý čas na to, aby využil inštitút účinnej ľútosť podľa § 86 Tr. zák. (takmer tri roky). Napriek tomu, že obžalovaný bol opakovane poučený o možnosti využitia tohto inštitútu podľa Trestného zákona, obžalovaný dodatočne zo zameškaného výživného neuhradil k rukám povinných osôb nič, napriek tomu, že má príjem, z ktorého by mohol aspoň čiastočne zameškané výživné uhradiť.

Ako je už uvedené, trest je následkom protiprávneho konania. V danom prípade súd pri zhodnotení všetkých dostupných informácií a dôkazov uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov, teda pri dolnej hranici trestnej sadzby. Súd bral do úvahy prevahu poľahčujúcich okolností, ale taktiež skutočnosť, že v prípade obžalovaného ide o dvakrát trestanú osobu pre rovnaké trestné činy.

Taktiež bral súd do úvahy skutočnosť, že obžalovaný tak konal aj po tom, ako boli uložené aj vyššie tresty za obdobné konanie, a ani toto ho neodradilo od páchania ďalšej trestnej činnosti spočívajúcej v neplatení výživného.

Trest má zabezpečiť jednak generálnu prevenciu (má pôsobiť na potencionálnych páchatel'ov trestnej činnosti), ale taktiež individuálnu prevenciu (má zabrániť v páchaní trestnej činnosti a viesť páchatel'a k náprave).

Trest je jedným z prostriedkov štátneho donútenia, ktoré štát používa pri plnení svojich funkcií. Štát hrozbou trestom, ukladaním a výkonom trestov poskytuje ochranu základným právnym hodnotám.

Trest v užšom, pedagogickom chápaní môžeme definovať ako jednu z foriem negatívneho motivačného pôsobenia, ako zámerne navodený následok nesplnenej alebo zle splnenej úlohy. V celospoločenskom (sociálnom) kontexte je používaný ako významný obranný mechanizmus pred správaním a konaním, ktoré porušuje zavedené sociálne konvencie, pravidlá alebo normy, teda aj delikventným konaním, pričom systém trestov je vymedzený právom.

Účelom trestu v Slovenskej republike je: a) zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om trestného činu (ochranná funkcia trestu)

b) zabrániť odsúdenému v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívna zložka trestu) c) vytvoriť podmienky na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život (individuálna prevencia)

d) odradiť ostatných od páchania trestných činov (generálna prevencia)

e) vyjadriť morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Súd tak aplikujúc vyššie uvedené zásady pre ukladanie trestov v danom prípade uložil na podklade zistených skutočností obžalovanému A. B. trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov, teda pri dolnej hranici trestnej sadzby.

Súd tiež pri určovaní druhu a výmery trestu prihliadal na možnosti nápravy obžalovaného.

Generálna prevencia sa v teórii trestného práva ešte člení na pozitívnu (posilňovanie právneho povedomia) a negatívnu (zastrašenie alebo odradenie ostatných od páchania trestných činov). Generálna prevencia sa uskutočňuje prostredníctvom individuálnej prevencie. Pokiaľ sa páchateľovi uložením spravodlivého trestu zabráni v ďalšom páchaní trestnej činnosti, táto skutočnosť má významný vplyv na ostatných členov spoločnosti, lebo nerozhodných členov spoločnosti upozorní na neodvratnosť trestu alebo aspoň na jeho pravdepodobnosť a ostatných upozorní na nebezpečnosť páchania trestných činov. Tresty sú pre spoločnosť nevyhnutné, lebo predstavujú najúčinnější prostriedok zastrašenia a odradenia od páchania trestnej činnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestných činov a posilňuje pocit právnej istoty a princípy právneho štátu.

Podľa § 48 ods. 2 Tr. zák. súd zaradí páchateľa na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu

a) s minimálnym stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin,

b) so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin; na predchádzajúce odsúdenie sa však neprihliadne, ak sa na páchateľa hľadí, ako keby nebol odsúdený..

Súd obžalovaného A. B. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa vyššie uvedeného ust. § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák., pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdeného trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Takýto trest súd považuje za zákonný a spravodlivý, a to aj vzhľadom na okolnosti spáchania skutku a následok. Takto uložený trest plní tak represívnu ako aj preventívnu funkciu trestu. Súd je toho názoru, že pri zvážení všetkých podstatných okolností tohto prípadu je tento trest trestom dostatočne prísny a na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného postačujúcim.

Pre úplnosť súd dodáva, že obžalovaný až do doby, kedy sa odvolací súd odoberie na záverečnú poradu, môže dodatočne splniť svoju povinnosť a to v sume 1.200,- € k rukám I. B., 2.600,- € k rukám J. B., čím využije inštitút účinnej ľútosti s následkom zániku trestnosti činu a bude spod obžaloby oslobodený.
prečín: zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno c/ Trestného zákona účinného od 06.08.2024.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Žiline.

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2)
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b) a to len vo svoj prospech (§ 308/2)
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2)
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307/1c), a to v neprospech obžalovaného (§ 308/1). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68)

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.